

“মৰমৰ সন্তানসকল – পৱন হোৱা তেতিয়া আত্মিক সেৱাৰ যোগ্য হ’ব, দেহী-অভিমানী সন্তানসকল আত্মিক যাৎৰাত থাকিব আৰু আনকো এই যাৎৰাই কৰাব”

প্ৰশ্নন: সংগমত তোমালোক সন্তানসকলে যি উপাৰ্জন কৰা সেয়াই প্ৰকৃত উপাৰ্জন – কেনেকৈ?

উত্তৰ: এতিয়াৰ যি উপাৰ্জন সেয়া 21 জন্মলৈকে চলে, ইয়াৰ কেতিয়াও দেউলীয়া অৱস্থা নহয়। জ্ঞান শূনা আৰু শুনোৱা, স্মৰণ কৰা আৰু কৰোৱা – এয়াই হৈছে সঁচা সেৱা, যিটো সঁচা পিতাইহে তোমালোকক শিকায়। এনেকুৱা উপাৰ্জন গোটেই কল্পত কোনেও কৰিব নোৱাৰে। অন্য কোনো উপাৰ্জন লগত নাযায়।

গীত: হমে উন ৰাহো পৰ্ চলনা হেয়..... (আমি সেইটো মৰ্গত চলিব লাগে.....)

ওঁম্ শান্তি। ভক্তি মৰ্গততো সন্তানসকলে বহুত দুখ-কষ্ট সহন কৰিছে। ভক্তি মৰ্গত বহুত ভাৱনাৰে যাৎৰা কৰিবলৈ যায়, ৰামায়ণ আদি শুনৈ। ইমান প্ৰেমৰে বহি কাহিনী শুনৈ যে কান্দোনো আহি যায়। আমাৰ ভগৱানৰ সীতা ভাগৱতীক ৰাৱণ ডাকুৱে লৈ গ’ল। আকৌ শূনাৰ সময়ত বহি কান্দে। এই সকলোবোৰ হৈছে মুখৰোচক কথা, যাৰপৰা একো লাভ নহয়। আহবানো কৰে – হে পতিত-পাৱন আহা, আহি আমাক দুখী আত্মাসকলক সুখী কৰাহি। এইটো বুজি নাপায় যে আত্মা দুখী হয় কিয়নো তেওঁলোকেতো আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি কৈ দিয়ে। এনেকৈ ভাবে যে আত্মা সুখ দুখৰপৰা উপৰাম। এনেকৈ কিয় কয়? কিয়নো ভাবে যে পৰমাত্মা সুখ-দুখৰপৰা উপৰাম, তেন্তে আকৌ সন্তানসকল সুখ দুখত কেনেকৈ আহিব? এই সকলোবোৰ কথা এতিয়া সন্তানসকলে বুজি পাইছে। এই জ্ঞানমৰ্গতো কেতিয়াবা প্ৰহচাৰী বহে, কেতিয়াবা কিবা হয়। কেতিয়াবা প্ৰফুল্লিত হৈ থাকে আকৌ কেতিয়াবা মৰহি যোৱা চেহেৰা হয়। এয়া হৈছে মায়াৰ লগত যুদ্ধ। মায়াৰ ওপৰতে জয় লাভ কৰিব লাগে। যেতিয়া বেহুচ হৈ যায় তেতিয়া সঞ্জীৱনী দৰব দিয়া হয় – ‘মনমনাভৱ’ (নিজক আত্মা বুলি বুজি পৰমপিতা শিৱক স্মৰণ কৰা)। ভক্তি মৰ্গত বাহ্যিক প্ৰদৰ্শন বহুত। দেৱতাসকলৰ মূৰ্তি কিমান অলংকৃত কৰে, আচল অলংকাৰ পিন্ধায়। সেই অলংকাৰবোৰতো ঠাকুৰৰ সম্পত্তি। ঠাকুৰৰ সম্পত্তি মানে পূজাৰী বা ন্যাসৰ হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি চৈতন্য ৰূপত বহুত হীৰা মুকুতাৰে সুশোভিত আছিলোঁ। পাছত যেতিয়া পূজাৰী হওঁ তেতিয়াও বহুত অলংকাৰ পিন্ধোঁ। এতিয়া একোৱেই নাই। চৈতন্য ৰূপতো পিন্ধোঁ আৰু জড় ৰূপতো পিন্ধোঁ। এতিয়া কোনো অলংকাৰ নাই। একেবাৰে সাধাৰণ। পিতাই কয় – মই সাধাৰণ শৰীৰত আছোঁ। কোনো ৰাজকীয় আড়ম্বৰ (জাকজমকতা) নাই। সন্মাসীসকলৰো বহুত আড়ম্বৰ থাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে যথায়ত সংযয়ুগত কেনেকৈ আমি আত্মাসকল পৱিত্ৰ আছিলোঁ। শৰীৰো আমাৰ পৱিত্ৰ আছিল। শৰীৰৰ শোভাও বহুত ভাল আছিল। কোনোবা ধুনীয়া হ’লে তেওঁলোকৰ সাজ-সজ্জাৰো চখ থাকে। তোমালোকো যেতিয়া ধুনীয়া আছিলো তেতিয়া বহুত ভাল ভাল অলংকাৰ পিন্ধিছিল। হীৰাৰ বহুত ডাঙৰ হাৰ আদি পিন্ধিছিল। ইয়াত সকলো বস্তু কুশী। চোৱা, গাই গৰুও কুশী হৈ গৈছে। বাবা (বৰহমাৰাবা) যেতিয়া শ্ৰীনাথ দ্বাৰত গৈছিল তেতিয়া তাত বহুত ভাল গাই গৰু আছিল। কৃষ্ণৰ বহুত ভাল গৰু দেখুৱায়। ইয়াততো চোৱা কোনোবাতো কেনেকুৱা কোনোবাতো কেনেকুৱা, কিয়নো কলিয়ুগ হয়। এনেকুৱা গৰু তাত (সংযয়ুগত) নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকল বিশ্বৰ মালিক হোৱা। তোমালোকৰ সাজ-সজ্জাও তাত এনেকুৱা সুন্দৰ হয়। বিচাৰ কৰা – গৰুতো নিশ্চয় থকা উচিত। তাৰ গৰুৰ গোৱৰো কেনেকুৱা হ’ব চাণে। কিমান শক্তি থাকিব। মাটিক সাৰ লাগে নহয় জানো। সাৰ দিলে ভাল শস্য উৎপাদন হয়। তাত সকলো বস্তু ভাল শক্তিসম্পন্ন হয়। ইয়াততো একো বস্তুতেই শক্তি নাই। প্ৰতিটো বস্তু একদম শক্তিশীন হৈ গৈছে। কন্যাসকল সূক্ষ্মবতনলৈ গৈছিল। কিমান ভাল ভাল ডাঙৰ ফল খাইছিল, আমাৰ ৰস আদি পান কৰিছিল। এই সকলোবোৰৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিল। মালীয়ে তাত কেনেকৈ ফল আদি কাটি দিয়ে। সূক্ষ্মবতনতো ফল আদি থাকিব নোৱাৰে। এইবোৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। বৈকুণ্ঠতো তথাপিও ইয়াতেই হ’ব নহয় জানো। মনুষ্যই ভাবে বৈকুণ্ঠ ওপৰত আছে। বৈকুণ্ঠ সূক্ষ্মবতনতো নাই, মূলবতনতো নাই। ইয়াতেই হয়। ইয়াত কন্যাসকলে যি সাক্ষাৎকাৰ কৰে সেয়া আকৌ এই দুচকুৰে দেখিব। যেনেকুৱা পদমৰ্যাদা তেনেকুৱা সামগ্ৰীও থাকে। ৰজাসকলৰ মহল চোৱা কিমান সুন্দৰ হয়। জয়পুৰত বহুত ভাল ভাল মহল নিৰ্মাণ কৰা আছে। কেৱল মহল চাবলৈ মনুষ্য যায় তাৰ বাবে টিকেট থাকে। বিশেষকৈ মহল চোৱাৰ ক্ষেত্ৰত টিকেট থাকে। নিজে আকৌ বেলেগ মহলত থাকে। তাকো এই কলিয়ুগত। এইখন হৈছেই পতিত সৃষ্টি। কোনোবাই জানো নিজক পতিত বুলি ভাবে। তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা – আমিহে পতিত আছিলোঁ। কোনো কামৰ নাছিলোঁ, আকৌ আমি সুন্দৰ হ’ম। সেইখন জগতেই অতি উৎতম হ’ব। ইয়াত যদিও আমেৰিকা আদিত অতি উৎতম মহল আছে কিন্তু তাৰ (স্পৰ্গৰ) তুলনাত এয়াতো একোৱেই নহয় কিয়নো এইবোৰতো অল্পকালৰ সুখ দিওঁতা হয়। তাততো অতি উৎতম মহল থাকে। অতি উৎতম গৰু থাকে। তাত গোৱালো থাকে। শ্ৰীকৃষ্ণক গোৱাল বুলি কয় নহয় জানো। ইয়াত যিসকল গৰুৰ তৎৎৱাৱধান লওঁতা আছে তেওঁলোকে কয় – আমি গোৱাল। কৃষ্ণৰ বংশাৱলী হওঁ। বাস্তৱত কৃষ্ণৰ বংশাৱলী বুলি কোৱা নহ’ব। কৃষ্ণৰ ৰাজধানীৰ বুলি কোৱা হ’ব। চহকীলোকসকলৰ গৰু থাকিলে তাৰ তৎৎৱাৱধান ল’বলৈ গুজৰো (গোৱালো) থাকিব। এই ‘গুজৰ’ নামটি সংযয়ুগৰ। কালিৰ কথা। কালি আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ আকৌ পতিত হৈ যোৱা বাবে নিজক হিন্দু বুলি কৈ দিওঁ। সোধা – তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নে হিন্দু ধৰ্মৰ? আজিকালি সকলোৱে হিন্দু বুলি লিখি দিয়ে। হিন্দু ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? এয়াও

কোনেও নাজানে। বাবাই এইটো প্ৰশ্ন সোধে যে কোৱা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? শিৱবাবাই বৰহমাৰ দ্বাৰা কৰি আছে। ৰাম বা শিৱবাবাৰ স্মৰণত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। আকৌ ৰাৱণ ৰাণ্য হয়, বিকাৰত যায়। ভক্তি মৰ্গ আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে হিন্দু বুলি ক'বলৈ ধৰে। এতিয়া কোনেও নিজক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। ৰাৱণে বিকাৰী কৰি দিলে, পিতা আহি নিবিকাৰী (বিকাৰ ৰহিত) কৰি তোলে। তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতেৰে দেৱতা হোৱা। পিতাহে আহি তোমালোক বৰাহ্মণসকলক দেৱতা কৰি তোলে। চিৰি কেনেকৈ নামে, এইটো তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত কৰমানুসৰি ধাৰণ হয়। তোমালোকে জানা অন্য সকলো মনুষ্য আসুৰিক মতত চলি আছে আৰু তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতত চলি আছে। ৰাৱণৰ মতত চিৰি নামি (অৱনমিত হৈ) আহিছা। ৪৪ জন্মৰ পাছত পুনৰ প্ৰথম নন্দৰ জন্ম হ'ব। ঈশ্বৰীয় বুদ্ধিৰে তোমালোকে গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি যোৱা। তোমালোকৰ এই জীৱন বহুত অমূল্য, ইয়াৰ বাহাদুৰি আছে। যিহেতু পিতা আহি আমাক ইমান পাৱন কৰি তোলে। আমি আত্মিক সেৱাৰ যোগ্য হওঁ। তেওঁলোক হৈছে পাখিৰ সমাজ সেৱক, যিসকল দেহ-অভিমানত থাকে। তোমালোক হৈছা দেহী-অভিমানী। আত্মসকলক আত্মিক যাৎৰাত লৈ যোৱা। পিতাই বুজায় - তোমালোক সতাপ্ৰধান আছিলো, এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈছা। সতাপ্ৰধানক পাৱন আৰু তমোপ্ৰধানক পতিত বুলি কোৱা হয়। আত্মতেই খাদ (বিকাৰ লেপ) পৰিছে। আত্মকহে সতাপ্ৰধান কৰিব লাগে। যিমান স্মৃতিত থাকিবা সিমান পৱিত্ৰ হ'ব। নহ'লে কম পৱিত্ৰ হ'ব। পাপৰ বোজা শিৰত থাকি যাব। আত্মতো সকলো পৱিত্ৰ হয়, আকৌ প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা বেলেগ। সকলোৰে একে নিচিনা ভূমিকা হ'ব নোৱাৰে। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বাবাৰ ভূমিকা, তাৰপাছত বৰহমা-সৰস্বতীৰ কিমান ভূমিকা আছে। যিয়ে স্থাপনা কৰে, তেৱেঁই প্ৰতিপালনো কৰে। শ্ৰেষ্ঠ ভূমিকা তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ)। প্ৰথমতে হ'ল শিৱবাবা, তাৰপাছত বৰহমা-সৰস্বতী, যি পূৰ্ণজন্মত আহে। শংকৰতো কেৱল সূক্ষ্ম ৰূপ ধাৰণ কৰে। এনেকুৱা নহয় যে শংকৰে কোনো শৰীৰ ধাৰলৈ লয়। কৃষ্ণৰ নিজৰ শৰীৰ আছে। ইয়াত কেৱল শিৱবাবাই শৰীৰ ধাৰলৈ লয়। পতিত শৰীৰ, পতিত সৃষ্টিত আহি সেৱা কৰে, মুক্তি-জীৱনমুক্তিত লৈ যাবলৈ। প্ৰথমতে মুক্তিত যাব লাগে। জ্ঞানপূৰ্ণ এজনেই পিতা পতিত-পাৱন হয়, তেওঁকেই শিৱবাবা বুলি কোৱা হয়। শংকৰক বাবা বুলি ক'লে শোভা নাপায়। শিৱবাবা শব্দটি বহুত মিঠা। শিৱক কোনোবাই আকন ফুল অৰ্পণ কৰে, কোনোবাই আন কিবা অৰ্পণ কৰে। কোনোবাই গাখীৰো অৰ্পণ কৰে।

পিতাই সন্তানসকলক অনেক প্ৰকাৰে বুজনি দি থাকে। সন্তানসকলৰ বাবে বুজোৱা হয়, সকলো যোগৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। যোগৰ দ্বাৰাহে বিৰ্কম বিনাশ হ'ব। যোগীসকলৰ জ্ঞানৰ ধাৰণাও ভাল হ'ব। নিজৰ ধাৰণাত চলি থাকিব কিয়নো আকৌ শুনাবও লাগিব। এইটো হৈছে নতুন কথা- ভগৱানে যাক প্ৰত্যক্ষভাৱে শুনালে, যদি তেওঁলোকেই শূনে তেন্তে এই জ্ঞান নাথাকিলেইহেতেন। এতিয়া পিতাই তোমালোকক যি শুনায় সেয়া এতিয়া তোমালোকে শূনা। ধাৰণা হয় আকৌ প্ৰালব্ধৰ ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। জ্ঞান শূনা, শুনোৱা এতিয়া (সংগমযুগত) হয়। সংগমযুগত এইটো ভূমিকা নাথাকিব। তাততো হয়েই প্ৰালব্ধৰ ভূমিকা। মনুষ্যই বেৰিষ্টাৰী পঢ়ে, তাৰপাছত বেৰিষ্টাৰ হৈ উপাৰ্জন কৰে। এয়া কিমান শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন, ইয়াক জগতৰ লোকে নাজানে। তোমালোকে জানা যে সঁচা বাবাই আমাক সঁচা উপাৰ্জন কৰাই আছে। ইয়াৰ কেতিয়াও দেউলীয়া অৱস্থা হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে সঁচা উপাৰ্জন কৰা। সেয়া আকৌ ২১ জন্ম লগত থাকে। সেই (লৌকিক) উপাৰ্জন লগত নাযায়। এই উপাৰ্জন লগত যাব গতিকে এনেকুৱা উপাৰ্জন কৰিব লাগে। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে আন কাৰো বুদ্ধিত নাই। তোমালোকৰ মাজতো কোনো কোনোৱে বাৰে বাৰে পাহৰি যায়। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক পাহৰি যাব নালাগে। বচ, কথা একেটাই। পিতাক স্মৰণ কৰা। যিজন পিতাৰপৰা ২১ জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, ২১ জন্মলৈ কায়া নিৰোগী হৈ থাকে। বৃদ্ধকাললৈকে অকাল মৃত্যু নহয়। সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। পিতাৰ স্মৃতি হৈছে মুখ্য, ইয়াতেই মায়াই বিধিনি আনে। ধুমুহা আনে। অনেক প্ৰকাৰৰ ধুমুহা আনে। তোমালোকে ক'বা যে পিতাক স্মৰণ কৰোঁ, কিন্তু কৰিব নোৱাৰিবা। স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতেই বহুত অনুতৰ্প হয়। বহুতৰে যোগৰ অভাৱ আছে। যিমান সম্ভৱ যোগত মজবুত হ'ব লাগে। বাকী বীজ আৰু বৃক্ষৰ জ্ঞান কোনো ডাঙৰ কথা নহয়।

পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা। মোক স্মৰণ কৰিলে, মোক জানিলে তোমালোকে সকলো জানি যাব। স্মৃতিতেই সকলো নিহিত হৈ আছে। মৰমৰ বাবা, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ভগৱান। শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ তেওঁ হয়। উচ্চতকৈ উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে ২১ জন্মৰ বাবে। সৰ্বদা সুখী অমৰ কৰি তোলে। তোমালোক এতিয়া অমৰপুৰীৰ মালিক হোৱাগৈ। গতিকে এনেহে পিতাক বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে তেতিয়া বাকী সকলো স্মৃতিত আহি যাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুস্বভাৱ। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) এই ঈশ্বৰীয় জীৱন বহুত অমূল্য, এই জীৱনত আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাকে পৱিত্ৰ কৰিব লাগে। আত্মিক যাৎৰাত থাকি আনক এই যাৎৰা শিকাব লাগে।

(2) যিমান সম্ভৱ - সাঁচা উপাৰ্জনত লাগি যাব লাগে । নিৰোগী হ'বলৈ স্মৃতিত শক্তিশালী হ'ব লাগে ।

বৰদান:

মাস্টৰ জ্ঞানপূৰ্ণ হৈ অজ্ঞানতাক সমাপ্ত কৰোঁতা জ্ঞান স্বৰূপ, যোগযুক্ত হোৱা
মাস্টৰ জ্ঞানপূৰ্ণ হ'বলগীয়াসকলৰ কোনো প্ৰকাৰৰ অজ্ঞানতা নাথাকে, তেওঁলোকে এনেকৈ কৈ নিজক এৰাই চলিব নোৱাৰে
যে এইটো কথাৰ বিষয়ে মই জনাই নাছিলোঁ । জ্ঞান স্বৰূপ সন্তানসকল কোনো কথাত অজ্ঞান হৈ থাকিব নোৱাৰে আৰু যি
যোগযুক্ত হয় তেওঁলোকৰ অনুভৱ হয় যেন প্ৰথমৰ পৰাই সকলো জানে । তেওঁলোকে এইটো জানে যে মায়াৰ তিৰবিৰণি,
ৰিমজিম (বাগি) কম নহয়, মায়াও বৰ আকৰ্ষণীয়, সেইকাৰণে মায়াৰ পৰা হাত সাৰি থাকিব লাগে । যিয়ে সকলো ৰূপত
মায়াৰ জ্ঞানক বুজি লৈছে তেওঁৰ বাবে পৰাজিত হোৱা অসম্ভৱ ।

শ্লোগান:

যি সদায় প্ৰসন্নচিত (সন্তুষ্ট), তেওঁ কেতিয়াও প্ৰসন্নচিত হ'ব নোৱাৰে ।

!! ওম্ শান্তি !!